

Hajmáskéri prédikáció helyett...

2006. December 19.

Hajmáskér, 2006. 12. 17.

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól!

Kedves Testvéreim! Prédikációnak kellene itt most lenni, a mai, Advent harmadik vasárnapi prédikáció Hajmáskéren, a református templomban. Mégsem került felvételre ez a prédikáció, bennmaradt a lelkeszi hivatalban a felvevő.

Egy probléma előtt állunk, s ez a probléma – úgy érzem – jellemző a történelmi egyházakra, s magam a hajmáskéri református gyülekezetben sem tudtam elkerülni.

A gondnokot valaki nagyon súlyosan megsértette azért, egy presbiter társa, hogy ő akarja adni Karácsony első napján az úrvacsorai szent jegyeket. Fel akarja ajánlani áldozatképpen Istennek javai egy részét. Sajnos azonban más, ugyanolyan jó szívvel, ugyanúgy áldozatképpen már felajánlotta a maga részéről, s elfogadtuk, megköszöntük az ő áldozatát. A későn jelentkező presbiter azonban, ahelyett, hogy elfogadta volna, hogy most nem, hanem majd egy másik alkalommal lesz az ő feladata, hogy kenyeret és bort tegyen az Úr asztalára, ez az ember vitatkozni, haragudni, békétlenkedni kezdett emiatt. S magam, amikor hallottam a gondnokasszony szomorú, mentegetőző, tán kissé siránkozó szavait, elgondolkodtam azon, mit ér az az áldozat, amit nem szívből és szívvel adunk? Mit ér az a kenyér és bor, amely nem Krisztus testét és véréét hivatott szimbolizálni, hanem eszköze saját emberi hivalkodásunknak, hogy elmondhassuk, most mi adtuk a bort és a kenyeret, most mi terítettük meg az Urunk asztalát? Súlyos kérdés. S még súlyosabbá teszi az, hogy Karácsony napján, ünnepén a békességet, a szeretetet, az összetartozást kellene megtapasztalnunk mindannyiunknak, ehelyett az idei Karácsony egy kicsit megkeseredett, pontosan az által, hogy akinek a leginkább szüksége lenne rá, nem érti meg igazi lényegét.

Kedves Testvéreim! Akik most a hajmáskéri prédikációt szeretnétek olvasni vagy hallani, hallgassátok meg a sólyit, és talán akkor megláthattok ti is abból valamit, hogyha Karácsonyban készek vagyunk elfogadni az Isten szeretetét feltétel, külön kitételek nélkül, akkor meg kell tanulnunk késznek lenni elfogadni az Ő értékrendjét, az Ő gondolkodását, az Ő szavait, az Ő tanítását, és késznek kell lennünk örömmel venni azt is, ha az alkalom nem a hivalkodás, a magamutogatás, nem a mi akaratunk beteljesülésének pillanata, hanem az Isten nagyobb, átfogóbb, körütekintőbb rendelése. Kedves Testvéreim, keresztyének, így Adventben! Legyetek bátrak és nézzetek szembe önmagatokkal, s legyetek készek arra, hogy legyőzitek önmagatokat Isten kegyelméből, az Ő segítségével. Mert higgyétek el, ha rólunk szól a Karácsony, elveszik annak isteni üzenete, ha az történik, amit mi akarunk, akkor egyidejűleg csak ritkán fordul elő, hogy ezáltal az Isten akarata is teljesül. Higgyétek el, talán többet ér, ha megtanulunk Karácsonykor kisebbek lenni, és hagyjuk, hogy a Krisztus legyen naggyá, minthogyha gazdag ajándékokkal, de üres szívvel és haraggal a szívünkben várjuk az ünnepet. Kedves Testvéreim! Szomorú példa ez. Épp ezért csak ezt a rövid üzenetet kívántam néktek átadni.

Kegyelem néktek és békesség! Az Isten kegyelme segít legyőzni önmagunkat, s ha legyőztük önmagunkat, békességet találhatunk e világgal, Istennel, és önmagunkkal is. Ámen.